

Prima instanță: Judecătoria Grigoriopol, cu sediul în Judecătoria Centru, mun. Chișinău (jud. N. Costin)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. Iu. Cimpoi, N. Simciuc, L. Bulgac)

ÎNCHEIERE

12 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător
Judecători

Tatiana Vieru
Iurie Bejenaru
Oleg Sternioală

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Sergiu Țurcan,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Sergiu Țurcan împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la contestarea actului administrativ și restabilirea în funcție,
împotriva deciziei din 15 decembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 26 august 2014, Sergiu Țurcan a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne solicitând anularea ordinului pîrîtului nr. 419 ef din 15 iulie 2014 „Cu privire la sancționarea disciplinară a angajatului Inspectoratul de Poliție Botanica a Direcției de Poliție a mun. Chișinău a Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, locotenent-major de poliție Sergiu Țurcan”, restabilirea sa în funcția de ofițer de urmărire penală a Secției urmărire penală a Inspectoratului de Poliție Botanica a Direcției de Poliție a mun. Chișinău a Inspectoratului General al Poliției.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că la 15 iulie 2014, în baza ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 419 ef „Cu privire la sancționarea disciplinară a angajatului Inspectoratul de Poliție Botanica a Direcției de Poliție a mun. Chișinău a Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, locotenent-major de poliție Sergiu Țurcan”, a fost sancționat disciplinar cu concediere din poliție, ordinul fiindu-i adus la cunoștință și înmănată copia acestuia la 29 iulie 2014. Prin ordinul contestat a fost sancționat disciplinar cu concediere din poliție conform prevederilor art. 47 alin. (1) lit. κ) al Legii nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, pentru încălcarea prevederilor art. 28 alin. (1) lit. lit. g), h) și i), art. 26 alin. (1) lit. lit. a), b), c) și κ) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului și ale pct. 15 lit. i) și j) din Codul de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 481 din 10 mai 2006, manifestate prin nedenunțarea actelor de corupție,

neîntreprinderea măsurilor de prevenire și de combatere a faptelor de corupție, neinformarea superiorilor și organelor competente despre actul de corupție, cât și pentru încălcarea prevederilor art. 19 alin. (3), art. 20 alin. (1), art. 55 alin. (4) și art. 254 alin. (1) Cod de procedură penală și ale art. 5 alin. (3) și art. 13 alin.(1) lit. a) și g) ale Legii privind statutul ofițerului de urmărire penală nr. 333-XVI din 10 noiembrie 2006, manifestată prin neasigurarea rolului activ al organului de urmărire penală, neefectuarea la timp a urmăririi penale și neluarea tuturor măsurilor prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă a circumstanțelor cauzei întru stabilirea adevărului în cadrul cauzelor penale nr. 2011422274, 2014420598 și 2014420597.

Menționează că, în contextul prevederilor art. 8 alin. (1) din Codul de procedură penală, este prezumat nevinovat până când nu i-a fost dovedită vinovăția sa în proces judiciar public.

Sușține că, ordinul de aplicare a sancțiunii disciplinare este unul ilegal și neîntemeiat, deoarece în cadrul urmăririi penale efectuate în baza dosarului penal nr.2014970312 de către organul de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție au fost admise încălcări de ordin procedural, ceea ce a dus la acumularea unui volum de probe inutile, care nu pot sta la baza vinovăției sale, iar vinovăția sa nu poate fi întemeiată pe acestea. În dosarul penal menționat nu au fost acumulate suficiente probe sub aspect obiectiv, care ar fi utile, pertinente și concludente conform art. 95 Cod de procedură penală și ar dovedi vinovăția sa în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (1) Cod penal.

Precizează că, studiind prevederile art. 28 alin. (1) lit. lit. g), h) și i) și art. 26 alin.(1) lit. lit. a), b), c) și κ) ale Legii cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr.320 din 27 decembrie 2012 și ale pct. 15 lit. i) și j) ale Codului de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 481 din 10 mai 2006, pe care pârâtul le-a considerat ca fiind încălcate, încălcări manifestate prin nedenunțarea actelor de corupție, neîntreprinderea măsurilor de prevenire și de combatere a faptelor de corupție, neinformarea superiorilor și organelor competente despre actul de corupție, în coraport cu fapta produsă la 20 iunie 2014 în incinta biroului nr. 18 al Inspectoratul de Poliție Botanica mun. Chișinău și incriminată lui, s-a constatat că între acestea nu există o legătură directă, din motiv că nu a solicitat, nu a acceptat și nu a primit careva mijloace bănești de la martorul Victor Șadlovschi în cauza penală nr. 2014421085, la 20 iunie 2014.

Indică reclamantul că, angajații Centrului Național Anticorupție, în cadrul percheziției efectuate la locul presupus al primirii banilor, nu au depistat și ridicat mijloace bănești care „urmu” sau „au fost transmise” de către Victor Șadlovschi, iar el nu a reușit să informeze șeful ierarhic superior și să sesizeze autoritățile competente cu privire la faptele de corupție, precum și nu a reușit să părăsească biroul de serviciu nr. 18, care este amplasat la primul nivel, deoarece imediat după finalizarea acțiunii de urmărire penală - audierea martorului Victor Șadlovschi, după părăsirea biroului de către ultimul, a fost reținut de către angajații Centrului Național Anticorupție în scopul efectuării acțiunii de urmărire penală - percheziție, cu limitarea drepturilor de a părăsi biroul, de a se eschiva și de a efectua sau primi apeluri telefonice. În situația respectivă a fost în imposibilitatea de a informa imediat

șeful ierarhic superior despre tentativa de a fi mituit, fapt de care nu s-a ținut cont la aplicarea sancțiunii disciplinare.

Declară că, martorul Victor Șadlovschi a înșelat colaboratorii Centrului Național Anticorupție, a imitat convorbirea cu el, nu a transmis nimic, iar mijloacele bănești probabil le-a însușit.

Referitor la încălcarea prevederilor art. 19 alin. (3), art. 20 alin.(1), art. 55 alin. (4) și ale art. 254 alin. (1) CPP și ale art. 5 alin. (3) și art. 13 alin. (1) lit.a) și g) ale Legii privind statutul ofițerului de urmărire penală, manifestată prin neasigurarea rolului activ al organului de urmărire penală în neefectuarea la timp a urmăririi penale și neluarea tuturor măsurilor prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă a circumstanțelor cauzei întru stabilirea adevărului în cadrul cauzelor penale nr. 2011422274, 2014420598 și 2014420597, reclamantul relevă că în cauza penală nr. 2011422274 au fost efectuate toate acțiunile de urmărire penală în scopul propunerii inițierii investigațiilor și aplicării măsurii preventive în privința învinutului Vadim Stamat, care s-a eschivat de la urmărirea penală și a împiedicat la aflarea adevărului, precum și în scopul finalizării urmăririi penale în privința învinutului Ion Moșneaga, însă din considerentul că în gestiunea sa s-a aflat un volum mare de cauze penale - 44 dosare penale, dintre care 21 dosare penale fiind cu autori și necesitând un volum mare de lucru și prioritate, nu a reușit să întocmească procurorului raportul cu propunerea menționată.

Afirmă reclamantul în privința cauzelor penale nr. 2014420597 și nr.2014420598- ambele fiind fără autori, precum că au fost transmise dispoziții organului de constatare spre executare în scopul descoperirii infracțiunilor și stabilirii autorilor pentru a fi trași la răspundere penală, însă până la 20 iunie 2014, nefiind executate dispozițiile date, nu a putut întocmi un raport cu propunere conform prevederilor Codului de procedură penală, or, în caz contrar, propunerea ar fi fost una prematură din considerentul efectuării unei urmăririi penale incomplete și neobiective. Au fost efectuate toate acțiunile necesare de urmărire penală pe cauzele penale date, în termen, cu respectarea normelor procesual-penale până la descoperirea infracțiunilor și după caz, efectuarea unor noi acțiuni de urmărire penală pe cauzele penale date.

Invocă că, încălcările invocate de către angajator privind neîndeplinirea obligațiilor de serviciu conform legislației în vigoare, în special a efectuării urmăririi penale pe cauzele penale cu nr. 2011422274, 2014420598 și 2014420597, sunt vădit neîntemeiate și nefondate, fără a avea un suport probatoriu, iar la aplicarea sancțiunii disciplinare s-a bazat pe probe neveridice, deși în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală, fiecare probă ce stă la baza vinovăției persoanei trebuie să fie apreciată sub aspectul pertinentei, concludentei, utilității și veridicității ei.

Remarcă reclamantul că, pe parcursul desfășurării activității ca colaborator al Ministerului Afacerilor Interne, întotdeauna a avut o atitudine responsabilă, exercitându-și în mod conștiincios obligațiile de serviciu, respectând normele legale și prevederile Codului de procedură penală și ale Codului muncii și anterior nu a fost sancționat disciplinar, având mai multe mențiuni.

Menționează că, ordinul de concediere s-a bazat doar pe presupuneri, fapt nepermis de către lege. Conform art. 210 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, sancțiunea disciplinară se aplică prin ordin (dispoziție, decizie, hotărâre), în care se indică în

mod obligatoriu temeiurile de fapt și de drept ale aplicării sancțiunii, temeiuri ce lipsesc în ordinul contestat. Prin ordinul de concediere a fost recunoscut culpabil în comiterea faptei prejudiciabile prevăzute de art. 324 alin. (1) Cod penal, în pofida faptului că doar instanța de judecată poate recunoaște persoana culpabilă.

Prin hotărârea din 12 iulie 2016 a Judecătorei Grigoriopol s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Sergiu Țurcan împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la anularea ordinului de concediere și restabilirea în funcție.

Prin decizia din 15 decembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul depus de Sergiu Țurcan și s-a menținut hotărârea din 12 iulie 2016 a Judecătorei Grigoriopol.

La 27 februarie 2017, Sergiu Țurcan a declarat recurs împotriva deciziei din 15 decembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 12 iulie 2016 a Judecătorei Grigoriopol, cu pronunțarea unei noi hotărâri privind anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 419 ef. din 15 iulie 2014 cu restabilirea în funcția deținută până la 15 iulie 2014 în cadrul Inspectoratului de Poliție Botanica, în funcția de ofițer de urmărire penală, cu achitarea salariului pentru lipsa forțată de la serviciu cu executarea imediată a hotărârii.

În susținerea recursului s-a invocat că decizia instanței de apel este ilegală și urmează a fi casată integral, precum și hotărârea instanței de fond.

Indică recurentul că instanța de fond nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, aplicând o altă lege care nu trebuia să fie aplicată și a interpretat eronat legea.

Menționează că, instanța de fond la emiterea hotărârii contestate a indicat că intentarea unui dosar penal față de reclamant/apelant constituie temei veritabil de respingere a acțiunii înaintate, ceea ce, în opinia sa, constituie o interpretare incorectă a legislației muncii pe acest capăt de cerere. Consideră aplicabilă la caz autoritatea lucrului judecat, deoarece pe de o parte instanța de fond în cauza penală constată că a fost pus ilegal sub învinuire, iar pe de altă parte, instanța de fond în cauza civilă emite o hotărâre în baza unor acțiuni care au fost deja recunoscute ilegale.

Opinează că, chiar și dacă ar fi admis careva omisiuni în vederea desfășurării a careva acțiuni de urmărire penală în cadrul unor dosare penale, acestea nu constituie temei pentru aplicarea unei sancțiuni disciplinare prin concedierea sa. Ori, la materialele cauzei nu este anexată nici o plângere a procurorilor privind inacțiunile sale în buna desfășurare a acțiunilor de urmărire penală.

În conformitate cu art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Decizia Curții de Apel Chișinău a fost adoptată la 15 decembrie 2016, iar Sergiu Țurcan a declarat recurs la data de 27 februarie 2017.

Materialele pricinii atestă că decizia contestată a fost primită de către Sergiu Țurcan la data de 28 decembrie 2016, conform recipisei (f.d.196), alte probe care să ateste contrariul la materialele pricinii lipsesc.

Astfel, instanța de recurs consideră că recursul declarat de Sergiu Țurcan la 27 februarie 2017 împotriva deciziei din 15 decembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Sergiu Țurcan, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Sergiu Țurcan, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Sergiu Țurcan.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Sergiu Țurcan împotriva deciziei din 15 decembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Iurie Bejenaru

Oleg Sternioală